

In Één Seconde

In Één Seconde

Isabella Wijsman

Voor **Carmen**, die de inspiratie was voor dit boek

en

Voor **de Harde Kern**, mijn geweldige vriendinnen die me al jaren kennen en door wie ik de kracht kreeg dat ik dit verhaal met de wereld zou kunnen delen

Schrijfster: Isabella Wijsman

Coverontwerp: Illustratie - Tara Kiers / Design - Eva Mensink

ISBN: 9789402119053

© Isabella Wijsman

1.

‘Kijk haar gaan, wat een beauty!’ ‘He schoonheid, alles goed?’ Als er iets was wat Carola vervelend vond, was dat het wel. Op tijd op school aankomen terwijl iedereen er al stond. Het was alsof ze het erom deden want ze had nooit genoeg geluk gehad om ongezien langs ze te lopen. Carola wist dat als ze echt vroeger was, het wel mogelijk was om langs hun vaste plek te lopen omdat ze er dan nog niet waren, zonder opmerkingen over hoe mooi ze was en hoe graag ze met haar op date wilden. Als ze eenmaal op het schoolplein was, lieten ze haar met rust. Dan was ze bij haar vriendinnen en die zorgden wel dat Carola niet te veel in het open zicht stond. Ze wist heus wel dat ze er goed uit zag, maar vond het nog steeds vervelend als jongens daar opmerkingen over maakten. Ze was nu later en dus stonden de wegen naar school zo goed als vol met leerlingen van omliggende scholen. Als een geleerd fietser, maakte ze zich een weg tussen hen door tot ze niet meer verder kon fietsen en gedwongen was het laatste stuk te lopen met de fiets aan haar hand. Vanuit haar ooghoeken zag ze hen al staan, de jongens van het A.L.C. Ze stonden er altijd, ook als hun lessen al begonnen waren. Het waren best leuke jongens om te zien en Carola snapte ook niet waarom ze zich steeds zo ongemakkelijk voelde, maar dat was naar haar gevoel altijd al zo geweest. Ze was de jongens bijna voorbij toen ze haar in de drukte door kregen. Bastiaan begon gelijk, ‘Ah daar loopt ze hoor, ons eigen fotomodel. Jongens hebben jullie mijn vriendin eigenlijk al ontmoet?’

Steven ging er net zo erg op in,

‘Bas wat zeg je nou, je weet best dat deze schoonheid en ik al tijden daten, lieverd, ik zie je straks he?!’

Carola deed alsof ze alles niet hoorde en liep zo snel als ze kon door naar haar school. Over een paar stappen was ze er. Nog even en ze was veilig. Toen voelde ze een hand die haar zacht tegenhield, ze keek opzij en zag één van de jongens, Justin, bij haar staan. Ze had helemaal niet gezien dat hij haar had gevolgd van de veiligheid van zijn vrienden weg. Hij keek haar nog steeds aan en zei toen,

‘Het spijt me, ik kan er niks aan doen. Ik kan het ze ook niet kwalijk nemen trouwens ook, je bent erg mooi maar dat geeft ze nog niet het recht om jou een ongemakkelijk gevoel te bezorgen. Kan ik het een keer met je goedmaken?’ Hij had ondertussen niet één keer weggekeken en op de een of andere manier lukte het Carola niet om haar ogen van hem weg te trekken. Zijn blik had iets liefs en tegelijkertijd iets verwarrends. Ze wist niet zo goed wat ze ervan moest

vinden. Carola voelde nog steeds de hand op haar arm als een gloeiende pook die ze niet durfde af te schudden maar wel het liefst zo snel mogelijk wilde weggooien. Alsof hij haar gedachten kon lezen liet Justin haar arm los, maar hij bleef haar wel aankijken. Carola wilde zo snel mogelijk weg en bedacht zich net dat ze niet weg kon omdat hij op een antwoord wachtte dus zei ze met lichte tegenzin,

‘Oké, maar nu moet ik naar school.’

Justin liet haar weglopen zonder verder nog iets te zeggen met een kleine glimlach op zijn gezicht. Toen Carola achterom keek was hij ineens tussen de andere leerlingen verdwenen.

Ze had ondertussen haar eigen schoolplein bereikt en zette haar fiets in de fietsenstalling. Haar twee beste vriendinnen, Desiree en Sabine, stonden al op haar te wachten. Desiree was echt een mode icoon in de dop, alles klopte altijd. Van de meest hippe kleding tot de nieuwste haar stijl of kleur. Sabine was minder opvallend maar nog steeds opvallend genoeg om overal wel goedkeurende blikken te ontvangen. Carola voelde zich altijd een beetje het lelijke eendje als ze bij hen was ook al wist ze dat zij daar niks van zouden willen horen.

Desiree miste nooit iets wist ze, dus Carola was niet verrast toen ze gelijk begon,

‘Had er een sjans?! Ik zag het wel hoor, dat lekkere ding praatte met je, wat zei hij en hoe? Vertel me alles!’

Hier had Carola dus echt geen zin in, dus antwoordde ze een beetje vaag en afwijzend, ‘hij vroeg of ik een keer wat wilde doen, dat is alles.’

Waarop de twee meiden even heel verbaasd keken maar er niet op ingingen. Desiree wilde er toch nog wat over zeggen maar werd door Sabine tegengehouden met een blik van *“je kent haar toch, laat maar gaan, we vragen er later wel naar”*. Ze liepen samen de school op naar een saaie lesdag.

2.

Bella haastte zich, ze wist dat ze te laat zou komen voor haar zanglessen en als er iets was dat ze vervelend vond, was het wel te laat komen op het leukste uurtje van de week. Op het laatste moment had ze besloten nog even langs huis te gaan en andere kleren aan te doen. Dat had ze niet moeten doen, want ze was blijven steken bij het opnieuw stijlen van haar haar. Nu was ze onderweg en ze fietste haar benen uit haar lijf om op tijd te komen. Ze had flink geoefend en volgens haar was dit de dag dat ze de powerballad er helemaal goed uit zou krijgen. Haar leraar Max was een super toffe vent maar tegelijkertijd streng en goed, wat haar altijd het gevoel gaf dat ze voor hem extra haar best deed. Bella had weer elke avond geoefend en tussendoor als ze kon ook. Het probleem met haar overgang van borst naar kopstem was naar haar idee zo goed als weg en de trilling die ze steeds kreeg als die moeilijke noten eraan kwamen, werd steeds minder. *Vandaag wordt de dag*, dacht ze, *vandaag zal ik even laten zien dat ik dit nummer wel aankan*. Ze was aangekomen bij de muziekschool, gooide haar fiets in de rekken en zette hem op slot.

‘Hooo!’ riep ze naar de conciërge terwijl ze naar binnen rende, de weg naar haar zanglokaal wist ze uit haar hoofd, wat hield ze van deze paar gangen en trappen. In de gang kwam ze Nick tegen, de jongen die voor haar les had. Ze vond hem aardig en wat ze soms door de deur hoorde als ze te vroeg was, klonk best goed.

‘Hey Bella, hoe gaat het?’ zei hij in het voorbijgaan.

‘Ja goed, alleen moet haasten’, riep ze naar hem. Hij lachte, Nick wist wel hoe het iedere keer ging bij haar.

‘Max zit in een korte bespreking’ zei hij en dit stopte Bella in haar pas. Ze stond stil bij de bankjes voor de deur en gooide haar tas op een stoel. Nick was even terug komen lopen en kwam bij haar zitten. Hij zag er goed uit, zijn haar was lichtblond halflang met een mooie golf erin en zijn kleren zagen er altijd verzorgd maar toch cool genoeg uit. Nick was zo'n jongen die de hele school zou willen zijn maar die er zelf niets voor deed. Bella vond altijd dat hij gewoon van nature cool was. Ze vond het dan ook leuk dat hij even was teruggekomen om te kletsen.

‘Wat heb jij vandaag gezongen?’

‘We zijn bezig geweest met een nummer van Kane, maar ik moet er nog even op oefenen vind ik zelf’ lachte hij.

Dat vond Bella ook zo leuk aan hem, hij had zelf niet door hoe goed hij klonk, ze

had wel eens geluisterd en vond het erg mooi maar als ze dat tegen hem zei was het antwoord standaard:

‘Ik moet er nog even op oefenen, maar thanks, leuk om te horen!’

‘He Bella?’ vroeg Nick ineens, ‘Volgende week is het schoolfeest, de dag na onze avond, kom je ook weer met je broer mee?’

‘Ja ik denk het wel, dat is meestal wel gezellig. Ik hoop alleen dat ze een beetje goede muziek draaien! Op het vorige feest was dat echt erg, weet je nog?’ zei Bella lachend.

‘Haha begin er niet over, ik had het net verdrongen! Maar lijkt me leuk je daar te zien.’

De deur ging ineens open, daar kwam het hoofd van de muziekschool naar buiten, ‘goedemiddag’ zei hij, ‘goedemiddag’ zeiden Nick en Bella in koor.

‘Nou ik ga naar binnen, zie je snel!’ zei Bella toen ze naar binnen ging.

‘Is goed en anders hoop ik dat je een dansje voor mij bewaard’ zei Nick met een knipoog voordat hij wegliep.

Bella liep lachend naar binnen.

‘En, hebben we er weer zin in, zang koningin?’ riep Max vol enthousiasme.

Hierdoor kwam Bella gelijk terug in de werkelijkheid. Tijd om te werken aan haar grootste liefde, haar stem.

3.

De dag zat er bijna op en Carola had het voor elkaar gekregen om de dringende blikken en vragen te ontwijken van zowel Desiree als Sabine. Ze was even naar de WC gegaan om alleen te zijn en in de spiegel werkte ze haar make-up een beetje bij. Ze keek naar haar gezicht, haar ogen keken onderzoekend terug. Carola wist dat iedereen haar mooie gezicht en lange golvende bruine haar geweldig vond en zij was er ook erg blij mee, maar soms dacht ze dat niemand haar echt mocht om wie zij was. Ze vond zelf dat haar ogen niet helemaal recht stonden, haar rechteroog leek altijd net iets hoger te staan dan haar linker en ze vond haar lippen op sommige plekken te vol en op andere te dun. Dit waren dingen die de andere leerlingen en haar vrienden nooit opvielen, zij zagen alleen haar mooie haar en lach. Ze werd ruw onderbroken in haar gedachten door de deur die openging.

‘Jeetje wat ben jij langzaam zeg, heb je jezelf nog niet genoeg bewonderd vandaag?’

Desiree was altijd erg onsubtiel en Carola mompelde een dat deed ik niet terwijl ze naar haar toeliep. Op het schoolplein kon ze er niet meer onderuit, de hele dag waren de meiden niet meer samen geweest met zijn drieën, maar nu was het zover.

‘Oké Car, what's the story met jou en hunkyboy?’ vroeg Sabine zonder getreuzel.

‘Zeg niet dat het niets was. We weten alle drie dat hij nooit zomaar met meisjes praat.’ voegde Desiree er snel aan toe om een vaag antwoord af te kappen.

‘Oké oké, ik zal het jullie vertellen omdat jullie zo nieuwsgierig zijn, maar het was niet echt bijzonder hoor. Die jongens waren weer eens dingen aan het roepen en ik liep door. Toen kwam hij naar me toe om zich voor hen te verontschuldigen en vroeg hij of hij het een keer goed kon maken, that's all.’

‘That's all?... That's ALL?!’ Desiree wist gewoon niet uit haar woorden te komen, wat Carola erg fijn vond.

Sabine vond haar spraak terug en zei

‘Car, dat is niet een ‘that’s all’ waard en dat weet jij ook wel. Hij is een hunk en wil met jou wat doen, waarom spring je niet een gat in de lucht?!’

‘Ja weet ik veel, hij lijkt me wel aardig maar ik zit er gewoon niet echt op te wachten nu denk ik’ zei Carola half in de verdediging.

‘Me reet of je erop zat te wachten!’ zei Desiree. ‘Als zo'n snoepje in je schoot geworpen wordt, dan maak je daar toch werk van?! That’s all, oké ik word gek!’

en met een onbegrijpelijke blik liep ze naar haar bus.

‘We hebben het er straks nog even over, oké, ik bel je!’ zei Sabine terwijl ze achter Desiree aan liep naar de bus.

‘Ja is goed!’ Carola wist niet zo goed wat ze nu moest voelen. Ze vond het allemaal wel best, pakte haar fiets uit het rek en fietste naar haar favoriete plekje in het park.

Bella was weer in de wolken, ze had heerlijk gezongen en Max had haar weer goede tips gegeven om mee verder te werken deze week. Er kwam een zangavond aan voor vrienden en familie en Bella wilde op die avond iedereen wegblazen. Volgens Max ging dat helemaal goedkomen dus was ze extra blij. Ze was in zichzelf aan het zingen en ging er zo in op dat ze niet helemaal op de weg lette. Normaal kwam er nooit iemand rond deze tijd het park uit, maar nu fietste er iemand bijna vol tegen haar op. De persoon gooide nog net haar fiets naar rechts waardoor ze in het gras belandde en even verdwaasd bleef zitten. Bella keek naar het meisje met donker golvend haar en zag dat ze in de war was. Ze sprong ook van haar fiets en leunde naar haar toe.

‘Gaat het wel met je?’ vroeg Bella.

‘Ja volgens mij wel’ zei het meisje, nog steeds licht verdwaasd, ‘sorry, ik reed je bijna aan he?’

‘Haha ja, maar gelukkig vond je het minder erg om jezelf de berm in te rijden’ zei ze met een knipoog.

‘Ik ben Bella en hoe heet jij?’

‘Carola, en nogmaals sorry’

Bella lachte naar haar en opeens moest Carola ook lachen.

‘Nou vooruit, ik zal je maar overeind helpen want volgens mij weet je even niet meer hoe dat gaat he?’ zei Bella nog steeds lachend.

Carola wist niet zo goed wat haar overkwam, ze was een beetje overrompeld door de val, dacht ze. Bella hielp haar overeind en hield haar arm nog even vast om zeker te weten dat ze niet zou vallen.

‘Oké, volgens mij gaat het wel weer beter met je, denk je dat je het aandurft?’

‘Ja dankjewel, nu gaat het weer beter. Ik schrok gewoon van je, ik was meer in gedachten dan ik zelf dacht denk ik.’

‘Haha, oké die is diep! Maar ik zal volgende keer even roepen als ik de hoek om kom oké?’

Bella lachte weer breed naar Carola en ze kon niet anders, Carola lachte een beetje verlegen maar ook breed terug naar haar.

'Dankjewel, dat zou fijn zijn! Wanneer zal dat zijn, even voor de zekerheid?'
'Haha, ik denk volgende week dinsdag, dan fiets ik hier weer rond die tijd na zangles.'

'Oké is goed, bedankt voor de tip, ik zal er rekening mee houden!' lachte Carola haar toe.

'Nou, dan ga ik nu maar verder op weg' zei Bell terwijl ze naar haar fiets liep.

'Is goed, voorzichtig rijden hé!'

'Haha, wees jij maar voorzichtig!' riep Bella breed grijnzend over haar schouder terwijl ze op haar fiets stapte.

Wat een leuke meid was dat dacht Bella terwijl ze naar huis fietste, ik zal volgende week dinsdag maar even beter opletten als ik het park voorbij fiets.